Midsommarsaga

(Forts. fr. sid. 4.)

alla hänsyn överbord hade Skogs-Olle lätt henne förstå vad hon var för något, en tattarunge. Till den traxt där hennes faders barndomshem låg hade kommit ett zigenarföljе. 'Vackra zigenerskan' hade alldeles förtrollat den mäktige odalmannens son, och deras kärlekarus hade givit henne livet. Bortjagad från sitt hem hade ynglingen följt zigenarskaran och kommit hitupp, där Stor-Jan tagit honom i sin tjänst som skogvaktare och lätt honom flytta in i kojan i skogen. Kort blev emellertid lyckan. En svartsjuk zigenares hämnd ändade den korta kärlekssagan. Med en dolk i bröstet fann man fadern, och i ett annat hörn av stugan fanns barnet halvdött av svält. Vackra zigenerskan hade flytt för att bliva den mörkhyade rivalens brud. Då hade Skogs-Olle, förut dräng på Storgården med sin unga maka dragit in i kojan tagit sig an skogsvaktarssysslan och det föräldralösa barnet. Den efter sin nya moder uppkallade Anna hade växt upp till en vildmarkens ros. Men hennes skönhet var ej av nordisk slag, den var hennes moders sydländska prägel. Det ebenholtsvarta håret, de blixtrande ögonen, och de skarpt skurna dragen, allt skvallrade om hennes härkomst.

Av hennes fägring hade Erik fängslats. Även han var vacker, men han var den äkta nordbons drag. Kanske var det just därför att de voro så olika, som de drogos till varandra? mörka moln skymde deras lyckas sol, många voro hindren de hade att övervinna. Och alltjämt skapades nya av Stor-Jan, vars drivfjäder i livet blott var hans omättliga begär efter penningar. Girigheten hade tidigt gripit honom i sina klor, och på dess skuldregister hade han redan skrivit en broders mystiska död. Hans rykte var därför ej det bästa, och många voro de ljusskygga historier, som gingo om honom i bygden. Men vad frågade Stor-Jan efter folkets tankesätt? Han som försvurit sig åt Mörkrets Furste, och som varje torsdagsnatt vid sin dörr mottog den av lågor omvärvda röda vagnen, han som bredde ut biblar för dessa resande att vandra på in i storstugan, han i vars hus glasens klang, kortens smällande och vilda eder genljödo tills morgonen grydde.

Midsommarfästen! Vi kasta åter våra blickar på ungdomen kring midsommarbordet. Sköna Anna är lika litet glad som Erik, och hon har skäl därför. Under dagens lopp hade nämligen till skogsvaktarkojan kommit ett tattarföljе, något som nu sedan modern dog ej längre var vanligt. Varje högtid kommo dit för att fira sina vilda dryckeslag. Det var Skogs-Olles nöje nu för tiden att leva om i sus och dus. Vid sådana tillfällen brukar hon fly ur kojan och hemlös irra omkring i skogen, och först då främlingarna dragit sin färde vänder hon åter till Skogs-Olles gräl och slag. Men bort dystra tankar, hon rycker upp sig för att njuta av stundens glädje. Runt omkring sig finner hon idel strålande ansikten och glada miner. Alla se de lyckliga ut, nej, icke alla. Hon har mött Eriks längtansfulla blickar. Snart bryter man upp och tager åter ned under björkarnas glada lövvalv, åter ned till dansens yrande fröjd. Åter ljuder fiolen i den stilla midsommarnatten, åter flyger den lätta foten över till tiljorna. Åter vandra två och två över doftande ängar och fält, viskande ömma ord, svara evig trohet, knyta kärlekens rosenröda band. Och åter purpras till slut östern av dagens gryning.

Försjunkna i framtidsdrömmar skrider Erik med sin vän sakta fram i soluppgången, viskande hoppets ord om den dag då deras lycka skall höja sig ur mörka moln liksom solen höjer sig över trädens dunkla toppar. Men hennes svar är blott en blick av misströstan och sorg. Ömt sluter han den spåda varelsen i sin famn, och skälvande av sällhetens rus, en bild av oskuld och lycka stå de där i den tidiga morgonen. Men häftigt ryckes drömmens bild bort, och de stå inför verkligheten, då de av ljudet från fotsteg blicka upp i Stor-Jans vredgade ansikte. Förlamade av skräck höra de hans barska fråga om vad denna scen betyder. I trotsigt mod svarade Erik att det var en sak över vilken han själv bestämde, och vilken han ej avlade räkenskap för. Dock inför faderns stränga blick och knutna hand följer han vanmäktigt dennes råd att begiva sig hem, och sorgmodigt och följd av Stor-Jans vreda ögon vandrar Anna in uot skogens bryn.

I den ödsliga tystnaden mellan trädens höga stammar glider skogens dotter fram. Halvdunklet härskar ständigt därinne i det trolska land, där skogen majestätisk tronar, högtidlig och dyster. Med bävan nalkas Anna skogskojan, då den plötsligt skymtar fram mellan träden ryggar hon tillbaka. Kojan ligger vid en liten skogstjärn, vars mörka vatten och stora djup givit upphov till många fantastiska sägner. Trollsjön kallar folket den, ty därnere i djupet i guldskimrande salar bo trollen. Under månljusa nätter synas deras bloss på den mörka vattenytan och mången har hört dem hamra sitt guld nere i berget. Sommarmorgonens stillhet är dock ej trollens tid. Frid, ljusets frid vilar över Trollsjön. Frid vilar över hyddan vid dess strand, men det är ej ljusets frid. Det är de onda makternas segerdruckna, hånande stillhet vid det godas bår. Hon vet hur det ser ut därborta där lugnet efterträtt stormen. Förödelsens styggelse. Skövlat är allt vad hon smyckat och prytt. Nedsölat av brännvinsfloden, en rysning ilar genom henne. Hon har sett den synen en gång, och med eldskrift har den inpräglat sig på hennes unga sinne. Och han själv är sprungen av deras led, av naturen är hon dömd att vara en av dem. Hennes moder var hon kan ej tänka tanken till slut. Hon skyr dessa människor, dessa landsvägens barn, och hon har fått sin lön därför. Smälek av den samhällsklass hon lämnat, smälek av den till vilken hon gått. Långt har hon vandrat i sina dystra tankar, utmattad sjunker hon ned på ett kullfallet träd. Hennes fantasi fortfar emellertid att måla tillvaron i mörka färger, tills omsider ögat slutes, gestalten faller samman, och hela varelsen domnar i Orfei armar, förlöst från alla sorger och kval.

Tiden går, sommaren har redan svunnit. Under de långa och mörka höstkvällarna, då stormen ryter därute kring knutarna, samlas man kring den trevna brasan i storstugan. Kvinnorna spinna, husbonden sitter vid sin långpipa försänkt i drömmar och Erik har en bok i handen, från vilken han ibland lyftar blicken och skyggt tittar på sin fader, vilken han på den sista tiden nästan börjat frukta. Sällan talas de vid, klyftan mellan dem har blivit allt större och större sedan den där midsommarnatten. Det är därför med undran han nu hör fadern tilltala honom, och än större blir den över vad han har att säga. Erik hade länge hyst en önskan att komma ut i världen och lära något, men fadern hade ansett detta som barnsliga griller och undrat om ej Storgården dugde för honom. Nu kom emellertid den oväntade frågan, om han fortfarande ville iväg till skolan, ty då kunde han få gå igenom en sådan i lantbruk under vintern. Erik tyckte sig skymta något ondskefullt i faderns ögon, men han var glad över att se sin önskan uppfylld och tog detta som ett bevis på att faderns sinne veknat. Det blev beslutat att han skulle ge sig iväg redan följande dag, vilket också skedde. Eriks enda sorg var att han ej fick säga farväl till sin hjärtevän, men han tröstade sig med att han skulle skriva, då han nått resans mål. Fadern skjutsade honom själv till järnvägsstationen och tycktes hela tiden vara vid bästa lynne. När de skildes tyckte sig emellertid Erik åter se den där ondskefulla glimten i hans ögon, men han skyllde detta på sin inbillning.

Han hade nått ett av sina drömmars mål, att få lära något i livet. I början greps han väl stundom av bemlängtan, men snart gick han så upp i arbetet att han tyckte tiden nästan flög fram. Ibland skrev han hem, och från fadern fick han alltid svar, men från henne hade han ej fått en rad, trots de många brev han skrivit. Var hon sjuk eller hade hon glömt honom? Denna ovisshet blev honom slutligen outhärdlig, och trots att han visste, det skulle reta fadern, att kasta ut pengar för en resa, begav han sig en lördagskväll hem. Han hade ej skrivit, att han tänkte komma, och vid stationen var därför ej någon att möta honom. Det var därifrån en mil till hemmet, men vad gjorde det, även i mörker hittade han vägen. Då han nalkades hemmet, märkte han hur skyn var färgad röd, och kommen närmare fick han se en eldpelare stiga upp, skogen brann! Han greps av en obeskrivlig ångslan. Storskogen brann och därinne bodde hon, utan vilken livet för honom ej var värt att leva. Han skyndar förbi hemmet och rusar ned på skogsvägen. Framför sig tycker han sig i det bleka stjärnljuset skymta en gestalt, han ropar, men då försvinner den plötsligt inåt skogen. Han rusar vidare. Kommen ett stycke tycker han sig höra sitt namn ropas, men han har ej tid att stanna. En aning säger honom att hans älskade svävar i fara, han måste skynda till hjälp. Stigen är ojämn och besvärlig, men han känner den så väl. Här har han vandrat vid hennes sida så många gånger under månljusa kvällar. Måtte han ej komma för sent. Röken börjar bliva outhärdlig, han håller på att kvävas, men fram måste han, även om det skulle kosta livet. Längre fram är det ljust som på dagen, och där ser han Trollsjön skymta mellan stammarna; träden knästra och spraka och sjöns yta lyser röd som blod. Nu kan han ej komma längre, framför honom är allt ett enda eldhav. Då korsas hans hjärna, som av en blixt, av tanken på Trollsjön. Endast över den gick vaken till den brinnande kojan på den andra stranden. Han störtar sig i vattnet, han tänker ej i denna stund på spådomen att ingen kommer levande därur. Knappt hade han emellertid hunnit lämna stranden förrän han hör en förtvivlad, gall stämma, hans faders, ropa hans namn. Han vänder på huvudet och ser faderns gestalt på det ställe av stranden, han nyss lämnat och med fasa slår honom tanken att kanske han här har anstiftaren av allt detta onda. Med avsky vänder han blicken från honom, allt under det han genom vattnet och gnistregnet kämpar vidare framåt mot den andra stranden. Än en gång hör han ett rop. Sedan plumsar det till i vattnet, och just, som han nått stranden hör han gälla nödrop, men han kan ej komma till undsättning. Han störtar sig fram till kojan och kastar sig emot dörren, men den är låst. Efter att några kraftiga sparkningar springer den emellertid upp. Taket står i ljusan låga, och vid ena hörnet ha bjälkarna redan störtat in. På golvet vid gavelfönstret ligger Anna till synes livlös. Tydligen har hon, då hon funnit sig innestängd, sökt taga sig ut genom fönstret, men därunder på grund av hettan förlorat sansen. Här är dock ej tid för tankar, han griper den älskade i sina armar och rusar på dörren. Det var ock hög tid, ty knappt har han lämnat denna farliga visteisoort, förrän hela taket med ett hemskt brakande störtar in. I sitt ångestfulla hjärta känner han en tacksamhetens våg välla fram för den fara han så lyckligt undkommit men den dog genast bort inför bävan och ovissheten för den han bar i sina armar. Levde hon, klappade ännu ett hjärat i denna till utseende livlösa kropp, eller var det ett lik han bar?

Åter stod han vid Trollsjöns strand Skulle han än en gång våga sig i dess blodskimrande vatten. Kunde han väl med sin börda hoppas att nå den andra stranden. Dock det fanns ej annan utväg, och även om böljorna skulle slå tillsammans över hans huvud, så gladdes han att få vid den älskades sida gå över gränsen till det okända. Med den ena armen om sin dyrbara börda, med den andra plöjande genom vattnet hade han nått till sjöns mitt, då han stelnade av fasa över den hemska syn, som visade sig för hans blick. Alldeles invid honom, dock utom räckhåll, sag hän ett huvud dyka upp. Dess anletsdrag voro förvridna, hårtestarna föllo viltt över pannan, och ur sina insjunkna hålor stirrade två glasartade ögon mot honom. Denna hemska förteelse, på vilken vattnet kastade ett rött återsken, bildade en tavla som med eld brände sig in i hans själ och vilken han aldrig kunde glömma. Och dock var det blott ett ögonblick den visade sig, lika hastigt som det kommit, lika hastigt försvann den åter under sitt våta hölje. Den kramp som gripit honom gav vika, då han kände sig färdig att sjunka, och med några kraftiga tag var han i stånd att fortsätta. Tanken att undsätta sin fader var blott en blixt, som korsade han hjärna. Genast insåg han det lönlösa däri, kanske kunde han ej rädda de två liv, han redan kämpade för. Alltjämt strävade han dock mot land, fast han kände sina krafter uttömda, kände hur han alltmer sjönk Dock, en känsla av en sprittning i den hittills livlösa kropp, han höll i sina armar, sporrade honom till en sista kraftansträngning. Han kände botten under sina fötter, och släpade sig upp på stranden, där han sjönk utmattad ned. Dvalan hade redan gripit honom, då smärtan åter kallade honom till liv, det brann i hans kläder. Han lyckades resa sig och fätta den på marken utsträckta gestalten. Vacklande från träd till träd och stannande ibland för att hämta krafter, kom han omsider ur den värsta branden, hettan minskades något. Dock än var det långt till skogens bryn, dit han aldrig skulle nå utan hjälp, det kände han. Då tyckte han sig höra avlägsna röster, som ingav honom hopp, och samlande sina sista krafter utstötte han ett rop om hjälp. varefter han segnade medvetslös till marken.

Där fann dem folket, som samlats till kamp mot den röde hanen. De hade hört ropet och genast påbörjat sökande efter Stor-Jan, som varit spårlöst försvunnen, och från vilken de trodde detta rop kom. De fördes till Storgården och döden förlorade snart sitt famntag om dem. De vände åter till medvetandets värld, och blevo genom om omvårdnad snart återställda. Allt lidande de genomgått glömdes snart för den ljusa framtid, som tedde sig för deras blickar. Det gamla var förgånget, lyckans tid hade kommit för dem. Då nästa midsommarsol lyste över nejden knöttos deras hjärtan samman för livet. Då var det bröllop på Storgården. Glasen klingade i välgångskålar, och vid fiolens toner gick den yrande brölopsdansen i midsommarlunden.

Efter dragningar i Trollsjön fann man slutligen Stor-Jans vanställda lik, som med övliga hedersbetygelser fann sin plats bredvid sina faders i griftgårdens mull. Hur elden uppkommit kom aldrig i dagen, ehuru folket ansåg sina dunkla meningar bekannade, då Erik skänkte bort den stora försäkringssumman, han fick för branden. Skogs-Olle var försvunnen från bygden och blev aldrig sedd där mer. Den hemska nattens minnen behöll Erik helst för sig själv, och de mystiska omständigheter under vilka han i kojan funnit sin brud yppade han aldrig.

Fina, Tunna Flingor
Jif Suds
KUPONGER FÖR SILKES-UNDERKLÄDER

Smått om Sport.

Cykelloppet Italien runt ledes fortfarande av världsmästaren Binda. Sjätte etappen Neapel—Rom vann Piemontesi.

•

Det olympiska cykelloppets sträckning är nu fastställd. Distansen blir omkring 165 km. och går från Amsterdam över Haarlen, Leyden, Haag till Scheveningen och tillbaka.

• • •

I Berliner Schlittschuklubs internationella tennisturnering segrade i finalen i herrsingle Menzel, Prag, över Morales, Spanien med 1—6, 6—2, 10—8 6—4.

•

Lacoste och Boussus blevo utslagna i tävlingen om franska tennismästerskapet på utebana av engelsmännen Greogery och Kingsley med siffrorna 6—3, 6—1, 1—6, 7—5. Fransmännens hopp står nu till kombinationen Cochet—De Buzlet som besegrade Patterson—Hawkes, Australien, 3—6, 3—6, 6—4, 6—4, 12—10.

• • •

I Sporting Lifes marathonlöpning Windsor—London, en bana på 26 miles 385 yards, med mål vid idrottsplatsen vid Stamford Bridge, segrade J. Ferris med tiden 2 tim. 41 min. 2,2 sek. Ferris har härmed vunnit loppet fyra gånger å rad. Löpningen räknade 85 deltagare.

• • •

Intercollegemästerskapet har tagit sin början i Cambridge, och redan första dagen noterades sensationella resultat.

Främst får man sätta den nye allroundkastaren Krentz som vann diskus med 47.11 meter och kula med 15,27. Al Bates hoppade 7,58 i längd och Simpson vann 220 yards på 21.2.

• • •

Finalen i landhockey var sommarolympiadens första final, åskådad av så många åskådare som Amsterdams Stadion kan rymma, 40,000. Det var alltså en verklig olympisk fläkt, som svävade över det nybyggda Stadion, när Indiens fullfjädrade hockeyfenomen i en hård kamp besegrade Hollands söner.

Indien hemförde den olympiska guldmedaljen suveränt — asiaterna ha vunnit samtliga sina fem matcher med överlägsen målkvot, 29—0. Det torde vara ganska enastående i spelens historia, att ett land så markant dokumenterat sin överlägsenhet i en viss idrottsgren. Den olympiska fotbollsturneringen vinnes säkert ej lika lätt av segrarna.

• • •

Det engelska professionella fotbollslaget Huddersfield spelade häromdagen i Bergen en match mot Brann och segrade med 4—0.

•

Den olympiska fotbollen har börjat utan mäktigare preludier — det blir andra toner, när Holland och Uruguay drabba samman! Det torde bli en makalös strid mellan Europas i turneringen kanske främsta lag och de sydamerikanska bollfenomenen.

I första matchen slog Portugal ut de "indiska" chilenarna, som alltså efter den ansträngande resan över Atlanten fingo se sig utslagna redan i första matchen, med 4—2, sedan de haft ledningen med 2—0. I den andra matchen besegrade Belgien Luxemburg, i den tredje utklassade de snabba egypterna Turkiet. Slutligen vann Tyskland övertygande med 4—0 över Parisolympiadens finalister Schweiz.

• • •

FIFA:s kongress, som man motsett med stort intrerse, främst av den anledningen, att den skulle ta upp till behandling bojkottförklaringen av Englands fotboll, förflöt tämligen lugnt, utan allvarligare störande moment. Det var långa förhandlingar om ett officiellt kongresspråk, instiftandet av ett världsmästerckap i fotboll m. m. Frågan om bojkott av den engelska fotbollen uppsköt man tills vidare och bäst var det. De flesta länderna bry sig ju i alla fall ej om att följa FIFA:s beslut!

Instiftandet av ett världsmästerskap i fotboll kan synas ganska överflödigt och är det också tvivelsutan. De olika länderna äro redan nu så hårt engagerade i federationsmatcher, att de knappast med något större intresse kunna väntas gå in för en världsmästerskapstävling. Men försöka duger ju alltid, och kan en turnering ordnas i stil med Davis Cup, bör ju det hela ej rinna ut i sanden.

Internationellt förbund för moderna femkampen.

Vid den konferens som på initiativ av Sveriges militära idrottsförbund hållits i Amsterdam för åstadkommande av ett internationellt förbund för modern femkamp, beslöts att ett konstituerande sammanträde skulle äga rum under Olympiska spelen i Amsterdam i sommar. I konferensen deltogo representanter för Belgien, Danmark, England, Frankrike, Holland, Italien, Sverige och Tyskland. Kapten Wibom, Sverige, utsågs till sammankallande.

Dempsey tränar åter för match mot Tunney!

Bill Duffy har nu blivit Jack Dempseys manager, och det förefaller därför som om Dempsey ännu icke ämnar sluta sin bana som boxare.

Dempsey har telefonledes stått i underhandlingar med Tex Richard och Duffy om matchengagemang, men något definitivt beslut i den vägen har ännu icke träffats, då Dempseys anspråk äro ganska stora. Han begär en garanti på 500,000 dollar och önskar möta världsmästaren Gene Tunney. För närvarande tränar den forne världsmästaren varje dag med Jack Lee och Bage Herman som sparringpartners.

Tre svenska brottare klara för Amsterdam.

Brottarnas uttagningstävlingar till Olympiska spelen avslutades med en rad spännande matcher. Bästa intrycket gjorde Lindelöf, Landskrona som lekande lätt vann över Hyrunkangas, Trollhättan. En stund senare kastade han Nyberg, Eskilstuna, på 5,11 min. I fjädervikt möttes Erik Malmberg och Nyberg och efter en livlig match segrade Malmberg på fall efter 9,22 min. Algot Malmberg mötte Harald Petterson, Skillnaden mellan dessa båda var härfin, men Petterson fick segern.

I mellanvikt A segrade Ivar Johansson på fall efter 11,28 min. över Stenberg Borås, och till sist möttes Johansson och Hall, Kiruna. Johansson fick en knapp poängseger.

Sveriges brottarlag till Amsterdam synes sålunda vara ganska klart, men Brottningsförbundets styrelse, som självfallet i sista hand svarar för uttagningen, har beslutat att ta ett par dagars fundering på saken. I de tre tyngsta klasserna äro representanterna givna. Ivar Johansson är självskriven i mellanvikt A. Westergren i tungvikt, men i de återstående klasserna äro olympiaaspiranterna ämna.

Svensk Amsterdamtrupp på 107 man.

Ingen trupp i polo eller kvinnlig idrott

Sveriges olympiska kommitté har fastställt definitivt högsta antalet deltagare i de grenar, som skola bli representerade vid olympiska spelen, nämligen allmän idrott 23, simning 24, modärn femkamp 7, fäktning 6, kvinnlig fäktning 1, velocipedåkning 9 brottning 17, boxning 9, tyngdlyftning 2 jämte 9 domare i de olika idrottgrenarna. Ett framställt förslag om bidrag jämväl till representanter av kvinnlig allmän idrott och vattenpolo avslogs efter en livlig diskussion. Som huvudargument mot damernas deltagande i allmän idrott vid spelen anfördes, att sådana tävlingar alltför mycket maskuliniserade den kvinnliga ungdomen. Till överledare vid spelen utsågs ståthållaren A. Murray.

Nationella tävlingarna i Tranås.

Allan Eriksson når 41,29 i diskus; i övrigt medelmättig.

De av Tranås allmänna idrottsförening anordnade nationella idrottstävlingarna lämnade medelmättiga resultat, med undantag av Allan Erikssons Borås, 41,29 i diskus. I höjdhopp stannade K. Österberg vid 1,80, vilket resultat även E. Blomberg, Eksjö uppnådde. I stavhopp sannade P. Svensson, Eksjö vid 350 cm. eller 20 cm. under sitt Smålandsrekord. Resultaten blevo följande:

Löpning 100 m. 1) Rolf Key,Åberg, Göta, Stockholm, 11,5 sek.

Höjdhopp: 1) K. Österberg, IK Vilan, Strängnäs 180 cm.

Diskus: 1) Allan Eriksson, IF Elfsborg, Borås, 41,29 m.

Löpning: 1,500 m. 1) Fr. Linnér, Eksjö, 4,26,5. min.

Löpning 3,000 m. för juniorer: 1) Lars Helmqvist, Tranås AIF. 9.49,2.

Längdhopp: 1) K. A. Bruno, Borås, 642 cm.

Kulstötning: 1) Tore Johnson, IFK. Linköping 12.80 m.

Stafettlöpning 4x100 : 1) IF Elfsborg, Borås, 48,1 sek.

Stabopp: 1) P. Svensson, Eksjö 350 cm.

Spjutkastning: 1) P. Svensson, Eksjö, 52,81 m.

Löpning 5,000 meter: 1) Eric Stenfelt, Västervik, 15,33,5.

Trestegshopp: 1) J. Svensson, Borås, 3,51 m.

Löpning 400 meter: 1) Arthur Andersson, Borås 53,8 sek.

Från idrottsvärlden.

Olympiska fotbollen.

Den olympiska fotbollsmatchen mellan Holland och Uruguay satte sin prägel på Amsterdam skrives från sommarens olympiska stad.

Biljettgulascher arbetade över hela staden och biljetter såldes till mångdubbla priser. Redan tre timmar före matchens början var Stadion fullsatt och utanför trängdes 1,000-tals människor, som icke hade en chans att komma in och se kampen. Trafiken var enorm och alla spårvagnar voro fullsatta. 100-tals poliser runt Stadion skötte dock trafiken på ett mönstergillt sätt och den bästa stämning och ordning rådde, trots den nervösa spänningen som gjorde sig gällande bland de stora massorna. Matchen slutade med en rättvis seger för Uruguay med två mål mot noll.

Uruguay inledde spelet i högsta fart och anfallslinjen presterade briljanta saker i bollväg, men anfallen resulterade icke. Efter femton minuter gjorde Cea ett mål, som emellertid avblåstes för offside ganska tvivelaktigt men till åskådarnas synbara lättnad. Efter tjugo minuter var det dock färdigt igen. Vid ett rasande anlopp från vänster, där Arremon kapitalt lurade holländska försvaret, långpassade till vi. Scarone, vilken med ett oerhört hårt och placerat skott skjöt in Uruguays första mål.

Sydamerikanarnas snabba spel tog totalt loven av holländarna, vars försvar sviktade. I sista hand ingrep emellertid alltid van Meulen, målmannen, som verkligen presterade ett glänsande målvaktspel och tog allt vad tagas kunde. Halvleken slutade sålunda 1—0.

I andra halvlek pressade ånyo Uruguay skarpt, men van Meulen arbetade säkert. Från sjuttonde till tjugosjunde minuten dominerade holländarna som resolut togo sig samman och ryckte upp sig. Underbare Mazali i målet vaktade dock sin bur elegant och välplacerat nöp vartenda skott. Spelet jämnade efter detta ut sig något. Uruguay hade emellertid de största chanserna och de flesta mältillfällena, men kedjans stora kanonskytt Scarone smällde vid två tillfällen bollen tätt förbi målstolpens utsida.

Andra målet kom efter fyrtio minuter. Kedjan stormade an och Scarone och Urdinaran växelspelade sig fram genom halvbackskedjan, pinnade av backarna och vid Urdinarans järnhårda skott måste van Meulen kapitulera.

Det sydamerikanska laget spelade i första halvlek glänsande fotboll och presterade ögonfängnande kombinationer. I den andra maskade spelarna ganska mycket och trickade onödigt ibland. Sedan man sett Argentina o. jämfört dess friska angreppstaktik med Uruguays, gör det senare laget ej samma intryck som effektiva Argentina.

Scarone på hi-platsen är en enastående spelare, centern Borjas visserligen litet stel, men är en god taktiker. Lagets stöttespelare är emellertid Fernandez, centerhalven, pälspelande och effektiv matare. Negern Andrade befanns vara mycket lat och visade sällan alla sina konster. Det bakre försvaret spelar ett storartat backspel, speciellt målmannen Mazali verkar oerhört tränad.

I det holländska laget framträdde särskilt vänstersidan i anfallet, under det den högra var betydligt svagare. Backarna spelade en vågad men effektiv offsidetaktik och målmannen van Meulen måste givas höga betyg för det sätt, varpå han försvarade målet vid dagens match. Märkligt var lagets uppryckning i andra halvlek, då det låg under med två mål.

Skall Charton ånyo triumfera?

Den simintresserade allmänheten har länge gått i väntan på att australiern Boy Charton skulle gå i träning för Amsterdamolympiadens simtävlingar. Charlton vann, som man erinrar sig, förra olympiadens 1,500 meter på en av olympiadens mest uppseendeväckande världsrekordtider och tillfogade samtidigt Arne Borg det mest smärtsamma och oväntade nederlag ,svensken lidit under sin långa simmarbana, skriver Einar Staff i "Idrettsliv".

Nu har Charlton meddelat, att han ligger i hård träning för Amsterdam och därmed kan man vara fullt förvissad om att simtävlingarna i Amsterdam i sommar komma att bjuda på en uppgörelse, som man icke får bevittna var dag: Arne Borg får tillfälle till den revansch, han långtar efter.

Om han får den? Det får tiden visa.

I Australien finns det ett ganska enastående intresse för simtävlingar. Det är överflod av moderna simhallar i alla städer och simsporten är nationaldrotten. Mästerskapstävlingarna samla åskådare från de högsta kretsarna till den stora massan och totalisatorn är i verksamhet som gällde det själva Derby.

När man hör detta, och när man läser och vidare känner Boy Charltons fenomenala skicklighet som simmare, är det intet att förvånas över att han är Australiens mest populära idrottsman, vilkens deltagande i tävlingar hemma och i utlandet följes med den mest intensiva uppmärksamhet.

Och det är en pojke att vara stolt över! Stor, kraftig, vackert byggd och med ett tilltalande väsen. Det vilar en imponerande ro över honom vid de största favlingar, men publikens hyllningar vill han helst gå fri från.

Han har simmat och badat från den tidigaste barndomen. I timmar kunde han som pojke ligga i vattnet och simma, och det var antagligen då, som han förvärvade sitt häriigt framdrivande glid i vattnet, som hos honom är mera framträdande än hos någon annan simmare.

Charlton tilburog sig uppmärksamhet som rekordsimmare vid mycket unga år. Man skönjde genast, att han var ämnet till något stort inom simsporten, och han kom mycket tidigt under behandling av en äldre framstående simmare, som gjorde hans stil perfekt och på ett förträffligt sätt ledde pojkens anlag i rätt spår.

Då Charlton reste till Paris 1924, var han ännu icke fyllda 17 år. Han växte rent våldsamt denna tid och ökade flera kilo på resan från Australien till Paris.

Det är lätt att förstå, att denne unge championa möte med Weismüller och Arne Borg följdes med stort intresse. Under Borgs besök i Australien några månader tidigare, hade Charlton vunnit samtliga strider, de två utkämpat, och om man var på det klara med, att Borg icke var på höjden med sig själv under dessa strider, hade man dock en stilla förhoppning, att Australiens unge champion skulle föra guldmedaljen med sig hem från olympiadens 1,500 meters simning.

Innan den australiska truppen nådde fram till Paris, blev den utsatt för en beklaglig händelse, som särskilt Charlton tog sig hårt av. Hans tränare och gode vän från de första läroåren, Tom Adrian, gick ständigt och grubblade och räknade med anledning av hans favorits förestående tävling. Och efterhand, som man närmade sig Paris, blev hans grubbel och nervositet alltmer framträdande. En vacker dag sprang han överbord från den stora oceanångarens däck. Han blev räddad, men sjukdommen ville icke överge honom, och medan Charlton firade sina triumfer i olympiaden, låg den olyckliige tränaren på ett hospital i London.

Denna tilldragelse tog Charlton så hårt att han blev sängliggande flera dygn efteråt.

Charlton "skuffede" icke sina landsmän. 1,500 meter vann han på det mest överlägsna sätt och tillfogade Arne Borg det mest förkrossande nederlag ,svensken någonsin lidit.

Borg har själv berättat, att han aldrig under sin långa bana som simmare känt sig så olycklig, som då han under tävlingen märkte, att hans drömmar om revansch gick i stöpet. Närmare ett halvt år hade han förberett sig för revanschen och var tvärsäker på att slå australiern.

Den idrottshistoriska duellen mellan de två mästersimmarna glömmes icke av de många tusen, som den varma julidagen voro närvarande vid ad Tourelles i Paris. I försöksheaten röko världsrekorden i långa banor, trots att det tydligt märktes, att de båda "höllo igen" till uppgörelsen i finalen.

Då startskottet small för finalen, brände svensken iväg i en rasande spurt — allt efter noggrant uppgjord plan. Det världsrekord, han satt två dagar tidigare skulle han slå tämligen lätt med ¼ minut — och det klarade ingen annan!

Han slog rekordet med en halv minut — det rent otroliga hade den länge, humörfriske svensken gjort. Det förargliga var bara, att den australiske simmaren hade nått målet mer än en halv minut före Borg!

Sedan detta hände, har Arne Borg ständigt varit på jakt efter Charltons världsrekord på 1,500 meter. Förra sommaren lyckades hans försök och han satte ett rekord, som icke endast inom simmarkretsar utan av alla betecknas som något av det mest fenomenala, som gjorts av en idrottsman. Arne Borg står alltså i rekordlistan som den bäste i dag. Men detta tillfredsställer honom icke. Icke förrän han fått tillfälle att visa världen, att han kan slå Charlton i en ärlig tävlan får han ro för det olycksaliga nederlaget julidagen 1924.

Det är ett tillfälle, som nu bjudes Arne Borg. Och han ställer säkerligen upp som favorit i Amsterdam i sommar.

Men Charlton å sin sida har säkert så mycken självkritik, att han icke ställer upp med mindre än att han når upp till sin form av 1924. Men då kommer han! Och Australien skall åter följa sin gunstling "Boy" på resan till det förnyade och säkerligen sista mötet med Arne Borg och Weismüller.

Det mötet blir värt en Amsterdamresa!

QUALITY Makes it WORTH MORE
KÖP MALTEXTRAKT I DAG
med eller utan humlearom
2½ lb. burkar $1.75 hos våra återförsäljare

CREAM of MALT Limited
44-46 PEARL ST. TORONTO, CANADA